

România în India, alte persoane oficiale, oameni de cultură și artă, ziariști.

În cuvîntarea rostită cu acest prilej, profesorul V.K.R.V. Rao, care ne-a vizitat țara în anii trecuți, a vorbit despre frumusețea și bogăția de semnificații ale artei populare românești și a subliniat atenția de care se bucură arta noastră populară și creatorii ei din partea guvernului României.

A urmat vizitarea expoziției, cu care prilej Hedviga Formagiu, muzeograf principal la Muzeul de artă populară, care a însoțit și a organizat expoziția la New Delhi, a dat ample explicații înalților demnitari indieni. La sfîrșitul vizitei, s-au prezentat filmele documentare „Nunta românească” și „Io, Ștefan Voievod”.

În seara aceleiași zile, studiourile indiene de televiziune au transmis un film cuprinzînd festivitatea de deschidere și imagini ale obiectelor expuse, iar ziarele centrale printre care Times of India, Hindustan Times, The Patriot, au publicat articole despre expoziția de artă populară românească, însoțite de fotografii.

După 25 aprilie, expoziția va fi itinerată și în orașele Calcuta și Bombay.

G.A.

O ȘEDINȚĂ DE LUCRU LA MUZEUL POMICULTURII ȘI VITICULTURII DIN GOLEȘTI

Pe baza noului plan tematic elaborat de direcția Muzeului din Golești și colectivul de muzeografi, s-a organizat de către C.S.C.A. și muzeu, la 29 martie a.c. o consfătuire de lucru privind aspectele importante ale dezvoltării Muzeului pînă în 1972 — data la care se preconizează darea sa în vizitare.

Considerată ca un schimb de experiență rodnică între colegi și specialiști din domeniul înrudite, la această întîlnire au participat membri ai colectivelor altor muzee în aer liber (Dumbrava Sibului, Muzeul satului), cercetători etnografi, arhitecți, specialiști în conservare, precum și reprezentanții Comitetului județean de cultură și artă și ai Comitetului de partid Pitești — din partea cărora muzeul s-a bucurat încă de la întemeiere de o deosebită înțelegere și un sprijin material efectiv.

Din discuțiile purtate a reieșit clar importanța fundamentală a primelor ședințe de constituire a unui muzeu, în cadrul cărora se stabilesc în mod științific principiile de bază ale unui plan director, conceput și realizat de același colectiv.

Majoritatea specialiștilor au subliniat faptul că acest muzeu — care oglindește cu precădere specificul zonelor colinare, nu trebuie să aibă un aspect plan,

monoton, cu un peisaj inadecvat, de aceea era necesar încă de la început să se realizeze unele artificii de teren — denivelări, mameleane artificiale etc., care să accentueze amplasarea variată a unităților, ca și a anexelor și a împrejurimilor, măsuri care se cer luate de urgență.

În continuare s-a dezbătut problema aspectului definitiv al muzeului — P. Stahl subliniind valabilitatea concepției de organizare a lui D. Gusti, după care muzeul nu trebuie să fie o înșiruire de unități, ci alcătuit ca un sat, cu un centru și o zonă de plantații. C. Bucur a opinat pentru realizarea nu a unui muzeu al arhitecturii populare ci a unei reprezentări veridice a procesului monografic al viticulturii și pomiculturii.

Necesitatea conservării științifice a unităților a fost recunoscută și menționată de toți participanții. S-a preconizat că acele construcții valoroase care au fost alese, dar nu pot fi încă aduse în muzeu, să fie conservate în situ sau depozitate în condiții optime (N. Ungureanu, N. Mirosescu, G. Stoica). Pornind de la cererea legitimă a Muzeului din Golești de a-și organiza un laborator, C. Irimie a susținut crearea unui laborator specializat pentru muzeele în aer liber, o propunere extrem de valoroasă care ar trebui reluată și . . . realizată. A. Pănoiu a insistat de asemenea ca în acțiunile de conservare să fie antrenate și muzeograful și anume să le supravegheze și conducă din punct de vedere muzeografic. Ing. M. Mihalcu a prezentat un interesant referat-sinteză a preocupărilor de conservare a construcțiilor de lemn, cu unele sugestii ce se cer riguros aplicate.

Subliniindu-se realizările importante ale unui colectiv foarte mic, s-a susținut dezideratul — exprimat în planul muzeului — de a se mări numărul de specialiști (muzeografi, arhitect, grafician). S-a arătat că noile sarcini vor cere eforturi mult mai mari (N. Ungureanu).

Enunțînd aspectele cele mai importante ale discuțiilor purtate în cadrul acestei consfătuiri, am urmărit să subliniem necesitatea acestor întruniri, publicarea discuțiilor și centralizarea rezultatelor meritorii în munca muzeografică.

V. BUȘILĂ

MUZEUL DE ISTORIE AL COREEI

Pe una din cele mai pitorești înălțimi ale orașului Phenian, capitala îndepărtatei și frumoasei „Țări a dimineților liniștite”, pe muntele Morambon, în apropierea unui alt important lăcaș de cultură — Teatrul de stat de dramă — se află situat Muzeul de istorie al Coreei. La muzeu, dru-

mul asfaltat urcă direct din bulevardul principal ce străbate Phenianul.

Și dacă de pe înălțimea muntelui Morambon, din pagodele cel- străjuiesc, în fața ochilor se deschide panorama unui oraș modern, cu clădiri masive ale instituțiilor de cultură și artă sau de stat, cu blocuri mari ce servesc drept locuințe, o dată intrați în muzeu, mărturiile expuse aici — vestigii arheologice, documente scrise, obiecte și ustensile de uz zilnic, felurite categorii de arme — ne conduc în trecutul îndepărtat al istoriei poporului coreean.

Cea mai mare parte a exponatelor aflate în Muzeul de istorie al Coreei sînt originale, fie că este vorba de materiale provenite din săpături arheologice, fie că sînt documente de arhivă, obiecte de artă, obiecte de uz casnic, arme, îmbrăcăminte ș.a., care s-au păstrat din epoca feudală.

În muzeu sînt folosite sisteme variate de expunere pentru a pune în evidență semnificația istorică și culturală a diferitelor categorii de materiale, pentru a sublinia valoarea de document istoric al anumitor vestigii arheologice sau mărturii documentare scrise. Machete, reconstituiri, hărți, fotografii, tablouri reconstituite întregesc modalitățile de expunere muzeografică, aplicate în acest muzeu.

Muzeul cuprinde o desfășurare cronologică a principalelor etape ale istoriei pe teritoriul Coreei, pe orînduiri, începînd cu orînduirea comunei primitive și pînă pe la mijlocul secolului trecut.

În partea de început a muzeului, în prima sală este prezentată istoria orînduirii comunei primitive. Cele mai vechi urme de viață pe meleagurile acestei țări datează încă din epoca paleolitică, ilustrată prin răzuitoare, topoare de piatră etc. Epoca neolitică, care în această parte a lumii este datată aproximativ în jurul anilor 7000 î.e.n., este mai bogat reprezentată; atrag atenția coarțele de cerb folosite la lucrarea pămîntului, rîșnița de ceramică orez, fragmente de ceramică, precum și un ac de cusut, din os, păstrat în condiții foarte bune. Din epoca metalelor sînt expuse buzdugane de piatră în formă de stea, pumnale din piatră lustruită, vîrfuri de lance, precum și morminte de căpetenii, acoperite cu plăci mari de piatră și datînd din epoca democrației militare. Societatea sclavagistă este înfățișată cu mărturii arheologice din secolele VI — I î.e.n. În această parte a muzeului, care cuprinde cîteva săli cu numeroase vitrine sînt prezentate în mare număr unele și obiecte de fier, precum și costume din zale de fier făcute anume pentru soldați.

În continuare, istoria statelor feudale pe teritoriul Coreei este amplu prezentată. Din secolul I î.e.n. societatea pe aceste meleaguri se dezvoltă în cadrul a trei state feudale; multe din vestigiile arheologice aparținînd perioade-